Ч. 96. Второк 1 (14) мая 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(До ситуациі. — З Ради державної. — Справа студентів в Росиї. — Почтовий спір Туреччини з державами.)*

Угоду в справі полагодженя зелізничих і водних інвестиций удало ся остаточно перевести дрови Кербернови, а то на тій підставі, що з суми 250 мілїонів корон, котрі закон о будові водних доріг мав віддати правительству до розпорядимости до року 1912 на будову каналів, має бути вилучена квота 75 мілїонів корон на реґуляцию тих рік, котрі мають служити за бічні дороги водні довозові до каналів, або мають достарчувати води до сплавних каналів. Першим вислідом угоди було полагоджене зелізничою комісиєю правительственного проєкту закона о будові нових зелїзниць. Тепер же ведуть ся вже лиш між сторонництвами переговори о розділ суми 75 мілїонів корон, котра має бути ужита на реґуляцию рік поміж поодинокі краї коронні.

На послїднім засїданю палати послів вела ся дальша дискусия над законом горівчаним. По промовах ґенеральних бесїдників, приступлено зараз до дискусиї подрібної. Против промавляли посли Кос і Король, за ґр. Деймп. Давид Абрагамович і инші. — Слїдуюче засїданє відбуває ся нинї від полудня.

В справі росийских студентів доносять з Петербурга до польских часописий, що правительство покидає вже всякі переговорюваня з студентами а бере ся за звичайні свої средства: арештованя і примус. В ночи на 1 мая арештовано провідників студентскої орґанізациї в гірничім інститутї. Дня 4 мая відбули ся збори студентів інституту інжинїрского, на котрих ухвалено на зачудоване студентів всїх инших наукових заведень, 460 голосами против 300 вернути до школи і піддати ся іспитам. Ту постанову дуже зле приймила цїла росийска публика, тим більше, що будучі інжинїри доносячи о своїй постанові власти, долучили просьбу о признане їм улекшень при іспитах. У всїх инших висших наукових заведенях студенти дальше страйкують. Однако стає чим раз певнїйшим, що теперішний рух студентский буде придавлений і не принесе студентам сподїваних дїйстних реформ. Полишить ся лиш зерно невдоволеня, що дасть в будучині почин до нових розрухів. — В справі росийских студентів забрала також голос поступовійша часть французскої публики. Між иншими в часописи Aurore появив ся ряд острих статий против росийского гнету, умішуваних писателями як Анатоль Франс, Павло і Віктор Маргеріт, Каміль Флямаріо, посол Вівіяні, Бріє, Росні і б. ин. Всї они осуджують безоглядно переслїдуванє Толстого, студентів, гнет свобідного слова і взагалї цїлий деспотичний лад в Росиї.

Туреччина, як звістно, допустила ся самовільного конфіскованя посилок в заграничних почтових урядах. На то посли чужих держав остро запротестували. У відповіди вислало турецке правительство ноти, в котрих заявляє, що до згаданого насильства мало право на підставі закона, котрий дає єму власть слїдити за артикулами контрабанди. Турецка нота каже, що в почтових мішках найдено богато цїнних предметів, револьвер і ворожі Туреччині письма. Директорам чужих почт закидає ся, що они улекшують контрабанду на шкоду турецкої почти і турецкого скарбу. Порта стоїть остаточно при тім, що она має право до заряджень пороблених против заграничних посилок. Висилка почти до Европи при помочи зелїзниць ще доси перервана, експедиция виконує ся специяльними курієрами, котрі послугують ся „Орієнтекспресом“. З Солуна висилає почту до Европи анґлійский конзулят. Директор французкої почти наміряє задержати турецкі посилки, котрі мають відійти турецким кораблем в нутро краю. Борбу против заграничних почтових посилок мав викликати другий секретар султана Ізет Бей. Амбасадори не приняли ноти Порти в почтовій справі і відослали єї з дописаною увагою, що в нїй находять ся зневажливі закиди против держав і тому она не може бути принята.

2)

## ЗАГАДКА.

*(З польского — Е. Оржешкової.)*

(Дальше).

З задумою сказала, що має таке чувство, немов би проходжувала ся посеред гробівців і памятників, а він їй почав толкувати, що то справдї гробівцї минувших поколїнь, памятники пролупавших слів і окликів, камінні слїди житя, що сплило в океан минувшини. Хто і як жив за тими вікнами, котрих вид тепер чудував око? Які стати входили в ті вузкі сїни, довгі, повні сумерку за чудацко різбленим зелїзом, що їх стерегло в середині? Чиї повози викликували глухі туркоти під луками тих високих воріт? Які імена звучали славою або ганьбою в тих стїнах, повних тепер щілин і вищербів під сїтию старости, котрої не може покрити ніяка краска? О всім тім оповідав їй з розкошию знатока, котрий уводить до звістних і любих сторін цїкавий ум і дивно сьвіжу, чутливу вражливість.

Трохи засоромлена, сказала:

— Менї здавало ся, що знаю історию.... а однако нїчого не знала о минувшинї того місця!

— Нехай вас то не журить. Треба більше часу, як ви могли мати, аби пізнати безконечні дрібниці, з котрих складає ся безконечна величина, аби обіймаючи оком краєвиди, добачувати стебла трави, з посеред котрих виростають дерева.

Щось з поваги і сили мужескої повіяло на неї від тих слів, від єго знаня, від проймаючої єго знане поезиї. Ішла щаслива, випитуючи і слухаючи. Перехожих мало стрічали. За ними плила воздухом смуга фіялкових пахощів.

Чи то довго тревало?

Не погадали о тім, так як не відчували утоми і голоду. Противно, не здаючи собі справи з того цїлкою точно означеною гадкою, мали чувство крилатих єств, вільних від пут щоденного житя. Задержали ся аж перед морем зелени, яка їм заступила дорогу. Невеликий, але красний публичний огород, повний крісластих дерев, і між ними сиджень, запрошуючих до спочинку. Мало людий, богато тишини і множество ясминових цьвітів, обливаючих запашним молоком корчі. На лавці під ясминами ще раз крізь отверті ворота огороду сягнула поглядом у вузку уличку, на кінци котрої здіймала ся під небо вежа старої церкви.

— Я певна, що моя приятелка, до котрої я ішла, коли вас стрітила, відвідує часто ту живописну часть міста. Завтра прийдемо тут з нею разом. Я ви і она прийдемо разом.... Добре?

— Я волів би так як нині, бо особа третя, як язик в байці Езопа, може бути найлїпшою річию або найгіршою.... Чую, що та, о котрій говоримо, хочби була найлїпшою, буде для мене найгіршою.

— Она найлїпша з усїх женщин на сьвітї. Дивлячись на неї з усьмішкою, заперечив.

— Не може бути!

— Така, що в порівнаню з нею, я.... марний порох! То Іванна Скерска!

Коли би в тій хвили не мала спущених повік, дуже здивувалась би. Імя, яке вимовила, ударило в него страхом.

— Та малярка — додала. — Та славна. Піднесла очи і в души скрикнула:

— Що то? Чого він так поблїд?

Але в одній хвили розважила, що їй хиба лиш так здасть ся. Звичайно лице було у него блїде, снїдаве, а тепер від тих білих ясминів може паде на него ще й біла луна. Отже почала питати:

— Не знаєте Іванни Скерскої? Не стрічали єї нїгде?

Не зараз відповів, бо обхопила єго камінна задума. З чолом, опертім на долони, глядив в землю і уста легко єму дрожали, немов би блукало по них дражливе зеренце перцю.

— Не знаєте Іванни Скерскої? Я знаю єї близько, бо часом приїздить в наші сторони.... старша від мене о кілька лїт, мимо того — ми обі в сердечній приязни. Ви єї не стрічали нїколи?

— О, противно; знаю панну Скерску. Дуже хороший малярский талант.

— І сама прекрасна, оригінальна....

— Так, так! Дуже рідка краса!

Блукав розсїяними очима по дорогах і муравниках огороду. Було то так, немов би єго очи чогось шукали, або від чогось утїкали. Аж по кількох хвилях обернув ся напрасно до товаришки, і почав трохи пристрастним голосом:

# Новинки.

*Львів дня 13 го мая 1901.*

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский повернув вчера вечером з торжества посьвященя епископа дра Валенґи в Тарнові до Львова.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Золочеві з ґрупи громад сільских розписала президия Намістництва на 17-го н. ст. червия, а одного члена з ґрупи громад міских на 18-го червия с. р.

— **Надане стипендий.** На предложене Ставропигійского Інститута надало намістництво стипендиї з фундациї ім. Каролини Глинецкої по 240 кор. річно. почавши від 1900/901 року шкільного Вол. Хиляковп. студентови II. року прав і Романови Лагодиньскому, студентови I. року прав львівского університету.

— **Купно землї.** В Колодрібцї, в повітї заліщицкім, закупило сими днями дванайцять селян двайцять і три морги найлучшої (першої кляси) землї на лїцитациї за 12.000 корон по Іванї Рогозиньскім. Заслуга в тім о. Володимира Яворского, тамошного сьвященика, котрий заохотою і щирою радою спонукав селян до закупна землї.

— **З товариства руских женщин в Станиславові.** Істнуючий вже від 1899 року „Інститут дївочий“ під зарядом видїлу товариства руских женщин в Станиславові зміняє дотеперішне поміщене при улици Заболотівскій, де були настоятельками, платні через видїл товариства три сестри Василиянки, і переносить ся дня 9-го мая с. р. до ново-урядженого мешканя, до котрого належить просторий огород з садом, під ч. 46 при ул. Казимирівскій. Зміна поміщеня інститута була дуже на часї, бо з кінцем цьвітня с. р. вибухла в дотеперішнім мешканю при ул. Заболотівскій епідемія шкарлятини, на котру захорувало кілька дївчат, і длятого ц. к. лїкар повітовий узнав тое помешкане за навіщене епідемією, хорих ізолював а здоровим дївчатам казав на якийсь час до родичів вертати. Перед спровадженем річний інституток до нового мешканя, зарядив видїл товариства точну дезінфекцию меблїв і постелї, після інструкциї ц. к. лїкаря повітового, щоби охоронити нове мешкане від тої страшної слабости. Рівночасно розвязав видїл товариства дотеперішну умову з СС. Василиянками і упросив на настоятельку Інститута в новім мешканю паню Витошиньску, а до помочи в науцї кілька пань учительок і докладае всяких старань, щоби приняти на себе високу культурну задачу виховання і образованя наших дївчат достойно сповнити.

— **Крадіж на почтї в Долинї.** В тій справі пишуть до „Дїла“: В ночи з середи на четвер с. т. (з 8-го на 9-го мая) обікрали невислїджені дотепер злочинцї почту в Долинї. Уряд почтовий містить ся в приватнім будинку в серединї міста близько стражницї полїцийної. О годинї $11\frac{1}{2}$ в ночи виїхав почтилїон з одним листоносом на дворець до поїзду, що приходить зі Львова, а коли о годинї $12\frac{1}{2}$ вернули, застали двері від почти отворені і столики порозбивані. В готівцї і марками забрано около 2.000 корон. між тим лист грошевий до уряду податкового з 600 коронами: кромі того украдено приватну власність тамошної експедиторки: годинник золотий, перстенї і готівку. Дім, де находить ся почта, замешкуе почтмайстер з численною родиною, однак нїхто нїчого не чув. Злодїй дверми входовими через сїни дістав ся до середини, а з поспіху полишив долото зелїзне і витрих. Несповна рік тому назад окрадено суд тутешний, а злочинцїв не викрито. В зимі сего року зловлено на крадежи якогось Швайцара, що двацять лїт висїдив в криміналї, і его то посуджувано о обікражу суду. Однак він не признавав ся до тої крадежи, а перед місяцем помер в шпиталп слїдчої вязницї в Стрию — після ореченя лїкарів і зізнань его — через побите полїциянтами долиньскими. Прокураториа зарядила в тій справі слїдство і вже доручено трем полїциянтам акт обжалованя, а розправа відбуде ся сего місяця в Стрию.

— **Великий огонь.** З Олешиць, чесанівского повіта, доносять до Gaz. Narod., що там дня 11 с. м. по першій годинї в полудне вибух огонь, котрий при сильнім вітрі розширив ся дуже скоро і так значно, що обняв цїле місточко і випалив его до тла. Згорів цїлий ринок, ратуш, церков, костел і всї доми. Огонь перенїс ся на поблизькі підгородя і села та заняв 4 квадр. кільометри простору.

— **Дирекция Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“** подає до відомости властителїв листів удїлових фонду основного „Днїстер“, що в наслїдок ухвали загальних зборів Товариства з дня 9 мая с. р. будуть з надвижки річної сплачені остальні листи удїлові. За рік 1900 признали Збори 12 корон дивіденди, що буде виплачена за купон ч. 8, по струченю стемпля і податку в квотї 38 сот. Властителї листів удїлових зволять проте прислати свої листи до дирекциї, по чім одержать належну готівку. З біжучим роком перестає дальше опроцентоване листів удїлових. — Заразом пригадує Дирекция, що ще з листів вильосованих в 1900 роцї не предложено до виплати 15 листів, і властителї їх зволять предложити їх чим скорше, враз з купонами, бо листи ті вже від хвилї вильосованя, т. є. від 1900 року, не опроцентовують ся, і послїдний купон платний єсть ч. 7.

— **Маєвий сніг.** В цїлім сьвітї теплота, мало що не лїтна спека, а з цїлої Швайцариї, іменно же з полудневої, несе вість, що там упали великі снїги. В Монтре упав був сими днями так великий снїг, що поїзд, котрим їхало богато людий з загрaницї, застряг, і треба его було витягати. Такі самі вісти наспіли і з тесиньского кантону. Так само засипав снїг і зелїзницю Брініґ. Люди не памятають, щоби коли в сих сторонах так пізно снїг падав.

— **Небезпечність зараженя старими книжками.** Купувати старі книжки для дітий до науки, то для бідних людий, що правда, пільга, але в многих случаях і річ не конче безпечна, бо годї знати, через які руки книжка переходила, і чи як раз через таку стару книжку не можна ся набрати якої заразливої недуги. Новійші розслїди показали, що старі книжки дїйстно ширять всїлякі заразливі недуги. Особливо легко переносять ті книжки дифтерию, бо бацилї, що викликують ту хоробу, животїють 4—5 місяцїв на книжцї, на котру дістали ся від дитини що хорувала на дифтерию. Ще небезпечнїйшими стають ся книжки, котрих уживали діти що мали туберкули (сухоти). Що найбільше можна старі книжки лишати по здорових старших дїтех для молодших одної і тої самої родини, але не брати нїколи старих книжок від чужих дїтий.

— **Засуджений на смерть.** Корнила Чайківского, котрий дня 10 цьвітня 1900 убив був при улици Сакраменток у Львові служницю Маґду Захарко (Ілеківну), засудив суд карний у Львові в суботу по розправі перед судиями присяжними і внаслїдок вердикту судиїв присяжних на кару смерти через повішене. Судиям присяжним були поставлені чотири питаня; з тих перше головне. чи Чайківский винен, що забив Маґду Захарко, а трете додаткове, чи Чайківский зробив то в хвили якогось збожеволїня. Прочі питаня відносили ся до крадежі годинника. Судиї присяжні потвердили перше головне питанє 12 голосами, а трете додаткове 5 потвердили, а 7 сказали, що нї. Оборонець Чайківского др. Райтер зголосив жалобу неважности, а Чайківский приняв вирок рівнодушно.

— **Пророк в Фоджа.** Підчас коли майже в цїлій Італії серед робітників фабричних і рільничих кипить і варить ся, бо фабриканти і властителї ґрунтів платять дуже мало а пра-

---

— Знаєте? Таких сонїшних, цьвітистих, пречудних днїв, як нинїшний так мало в житю! Чи бачили ви коли метеори, що вилїтають з посеред звізд, перерізують сьвітлим блеском нічну пітьму і діткнувши землї гаснуть! Такий день, як нинїшний то метеор, що повстає у вершку житя і сяючим блеском перерізує его пітьму. Нехай же так скоро не упадає на землю! Треба его відокремити від прочого житя. Доки триває, нехай буде для нас сам один, без вчера і завтра, без людий і — нас самих, таких, якими ми кождого дня. Забудьмо о приятельках, о малярках, о спільнім огляданю міста з ними. Не гадаймо о нїчім, лише о тім, що нам нинї так дивно добре — правда? Не оглядаймо ся памятию нї на що, лише глядїм собі взаїмно в душі і берім з них до памяти то, що буде нам дорогоцїнностию і скарбом тоді — коли метеор діткне землї і погасне!

Звідки взяла ся на его лици і в голосї та сила пристрасти і болю, з котрою говорив і на неї глядїв? Не розуміла; але очарована і пірвана почала оповідати:

— Але добре, добре! Менї в тій хвили нї до кого на сьвітї не пильно і нїгде в сьвітї не хочу бути, лише тут, в тім огородї, де так мало людий і нїхто крім тих ясминових цьвітів не дивить ся на нас. Але за те они, бачите, як глядять на нас всїми нараз безчисленними тисячками своїх снїжних, великих очий? Менї здаєть ся, що то такий дивний сон, в котрім сьвіт стоїть цїлий в золотї сонця, а з сонїшного золота глядять на мене тисячі очий, таких снїжно білих, великих...

Він з очима затопленими в єї лице зтиха повторив:

— То такий чудовий сон!

І шепнув ще тихїйше:

— Тихо; не будїм ся — з ясминового сну.

Довго нїчого не говорили, слухаючи повільної і солодкої співанки, яку в сонїшнім золотї співали білі ясминові очи і їх власні серця.

Она перша усьміхнула ся і піднявши на него очи, стала говорити:

— Ви сказали; глядїм собі взаїмно в душі! Добре. Хочу побачити, що у вашій душі? Моя, то такий домок з поотвираними з усїх сторін вікнами, дивіть ся крізь усї. Але прошу передо мною хоч одно отворити...

Єї веселість, сполошена на хвилю зворушенем, повертала разом з жартобливостию бесїди:

— Дармо мене остерігали дома, аби я не цокотїла як сорока. Я тілько вам наоповідала о тім, що люблю, а ви менї ще нїчого не сказали. Прошу відповісти зараз, широко і довго: що ви любите?

Дивлячись на неї з одушевленем відповів:

— Я не такий як ви; не можу сказати, що люблю всьо на сьвітї. Однако єсть богато таких річий, що їх люблю. На ваш приказ отвираю вікно мого дому. Глядїть у него.

Задумав ся на хвилю. Видко було, що хотів як найширше отворити перед нею одно з вікон своєї душі і що робив то з розкошию:

— Люблю ті хвилї моєї минувшини, в котрих віщунка творчости розбудила у мні полумінь сильних, великих одушевлень і люблю великі, високі сьвітла, до котрих піднимала ся полумінь. Ви також знаєте і любите ті сьвітла. То перетягнені по небі гадки, смуги ідеалів. Хто лиш має душу, любить їх, хто їх не любить, не має душі. Люблю знанє, бо помагає розганяти мраки, засланяючі ідеали і працю, бо пряде нитку, притягаючу їх до землї. Люблю хвилї упертої працї, напруженої, в котрих чим раз близше, чим раз яснїйше добачую лиця ідеалів і хвилї борби з власною немочию, з слабостию своїх знарядів, тяжкі, бо навіщувані розпукою зневіри, але з котрих все виношу утомленою долонею меншу або більшу пальму побіди. Люблю свої побіди, бо дають менї вінцї до складаня перед престолом.

Чула знов сильний подув, бючий в неї від овидів мужеского духа і працї, але спустила повіки, бо він піднїс на неї погляд і почав дотикати ним єї чола, уст, волося, немов би надумував ся, що з того всього насамперед вичислити в своїй молитві любови. Все таки було в нїй щось, що мало у него першеньство над коралем уст, золотом волося і сяєвом очий.

— Люблю серця такі поранні як зоря, що нїчого не знає, який буде день, над котрим всходить, такі чисті, що на їх кришталї не упало ще нї одно зерно куряви, пливучої над дорогами сьвіта, такі щирі, віруючі і до дна прозорі, що вірю в безсмертність і вічність просторів. Люблю такі серця, бо дають пречудні мрії о невинности і відпочинок очам, умученим

вительство ледви ще на силу може удержати спокій, то в Апулії з'явив ся пророк в особі якогось шевця, котрий їздить на білім мулї а коло него ідуть чотири єго ученики і так проповідує він всюди справедливість, рівність і подїл ґрунтів. Нарід витає єго і поважає справді як би якого месию, а де він лиш виголосить проповідь, зараз завязують ся товариства, що ширять єго науку. Він каже: Я посланник Божий і оповіщаю вам веселу вість, що всїй нуждї настане конець. Хто вірить в мене, осягне справедливість. Єго бесїди одушевляють в нечуваний спосіб широкі маси народу, а що він ходить по селах, де як-раз панує велика нужда, то правительство побоює ся дуже того, що готова там ще вибухнути якась ворохобня. В провінциї Романя волочать ся громади селян з червоними і чорними хоругвами та проповідують революцию і подїл ґрунтів. Властителї більших посїлостий боять ся жити на селї і сидять в містї. Перед кількома роками виступав в тих сторонах також якийсь пророк Давид Ляццарети і став ся мучеником своєї справи. Карабінєри застрілили єго, бо він не хотів завізвати людий, щоби они розійшли ся.

## Штука, наука і лїтература.

— **Нова фахова часопись**, під заголовком: „Przegląd Ceramiczny", стала виходити в Подґужу, коло Кракова. Редактором тої часописи, присьвяченої справам промислу керамічного, склянного, вапнового, ґіпсового, цементового і т. п. єсть інжинер п. Кароль Ролле. Перше число містить в собі, крім всїляких помешних статейок, слїдуючі важнїйші: Фарби в склї і керамицї. — Справозданє з 7-го з'їзду техніків і фабрикантів цементу в Петербурзї. — Зменшенє формату цеглы в Австриї. — Наради в справі зменшеня формату цеглы і т. п.

## Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Подібно як тамтого року, запроваджує ся й в сім роцї на шляхах всхідно- і західно-галицких зелїзниць державних на час від 1 мая до 30 вересня карти абонаментові 1, 2, 3-ої кляси по цїнї 50, 35 і 20 корон за 15 дневний, а по 75, 50 і 30 корон за 30 дневний абонамент. — Ті карти, виставлені на імя, управняють властителя до довільно частої їзди а також до перериваня подорожи без всякого оповіданя. — Такі самі карти абонаментові буде видавати ся також для перевозу пакунку подорожного до максимальної ваги 30 К. з 30 дневою важностию. — Близших пояснень удїляють всї стациї і бюра інформацийні ц. к. зелїзниць державних.

— Австро-угорско-російский рух граничний. З днем 1 мая 1901 вийде карта з поправками до поодиноких тариф для повисшого руху.

— Горішно-шлезкий рух вуглевий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 мая 1901 входить в житє нова тарифа.

— Зелїзницю льокальну Кімполюнґ-Валепушна уряджену дотепер тілько для руху товарового, отворено з днем 1 мая с. р. також для руху особового.

## ТЕЛЄҐРАМИ.

**Відень** 13 мая. Дня 21 с. м. прийме цїсар делєґациї, почім розпічнуть ся наради комісий. Ще перед зеленими сьвятами виголосить ґр. Голуховский exposé і то насамперед в комісиї угорскої делєґациї.

**Льондон** 13 мая. Льорд Кіченер доносить з Преториї: Від дня 7 с. м. було в ріжних битвах 28 Бурів убитих, 6 ранених, 130 попало ся у неволю, а 183 піддало ся. Забрано 230 возів, 1500 коний і богато амуниций і припасів.

**Пекін** 13 мая. Вчера вечером доручено хіньским повновластникам відповідь послів, в котрій подає ся сума відшкодованя для всїх держав на 450 мілїонів теалів.

**Берлин** 13 мая. Нїмецкий парлямент закрито. Збере ся на нову сесию аж 26 падолиста.

**Відень** 13 мая. Президент мінїстрів др. Кербер і мінїстер зелїзниць др. Віттек виїхали в суботу до Будапешту.

**Катанїя** 13 мая. Вчера по полудни дало ся чути в околици сильне землетрясенє. Богато домів ушкоджених.

видом провин... Люблю дївичі чола, котрих нї разу ще не сфилював вихор житя. Они як снїги у воздусї і як алябастрові таблицї, на котрих Божа рука не вирила ще нїчого — крім краси. Їх алябастер не має темного пятна і в єго лелїєвій сїти не пливе нї одна їдка капля... Люблю уста, з котрих коралевої чаши виходять гимни похвальні для всего, що живе... Люблю білу ручку, котра в дубовім вінци зриває цьвітки, аби малому братови толкувати тайну їх сотвореня і розвитку, а відтак спливаючи на сиве волосє дїдуся, як крило ангела, відганяє огірченє і нудьгу старости.... Та біла рука, то платок нарциза, котрого жаждуть спалені уста вандрівника. Она має в своїй силї тепло і такий маґнес, що іде від серця до серця....

В тій хвили перервала єго бесїду. Як чоловік, що хоче сонця, але примикає перед єго силою повіки, так дрожало єї серце, перед чим раз пристрастнїйшою і чутливійшою єго бесїдою.

— А чого не любите? Ви казали, що не можете повісти так як я: люблю всьо! Научіть мене, що то таке на сьвітї, чого не можна любити?

— Чого ненавидите! — скрикнула.

А він немов би їй хотів докорити, став кінчити свою молитву любови і сказав тихо:

— Люблю очи, в котрих само слово ненависть креше іскру тревоги.... То очи, котрі не бачили ще гріхів і мук сьвіта.... Я, панї, маю в собі богато ненависти. Отвираю друге вікно мого дому. Глядїть! Ненавиджу змиїв, що повзаючись по небі з'їдають простягнені по нїм смуги ідеалів... Ненавиджу зьвірять, що вилазять з нутра людскої природи, топчуть найвисші єї розцьвіти і спиняють їм розвивати ся. Ненавиджу глупих позолот, тонкої полїтури, масок... Ненавиджу загадок, що мотають в глубинї чоловіка зло і добро та роблять нераз єго самого загадкою для себе. О, ті загадки, що в нас самих на нашу згубу працюють! Щось в нас єсть, що працює на нашу згубу!... Не чуємо в собі нїчого, дуримо себе. Ах, якже помиляємо ся, гадаючи: ми чисті, сильні! Щось без назви і початку обудить ся, завиє, прокине ся в нутрі нашім і ми з жахом помічаємо, що ми — слабі, злочинні!

Встав нагле і піднїс руку до чола, котре сильно зарумянило ся.

— Ненавиджу самого себе!

В шепотї, яким то вимовив, була велика грижа і тяжкий сором, що низько похилив єму голову.

Не розуміла нїчого крім того, що він терпить. Повна жалю встала і з простою, щирою чутливостию в очах, дїткнула єго руки тою самою долонею, котра від сивої голови дїдуся, як крило ангела, проганяла огірченя і нудьгу старости.

(Дальше буде).

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

### Зі Львова

| посп. | особ. | |
|---|---|---|
| відходить | | |
| | | **День** |
| | 6·25 | До Станиславова, Підвисокого. Потутор |
| | 6·35 | „ Лавочного, Мукачa, Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·30 | „ Підволочиск з Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·00 | „ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск з гол. двірця |
| | 10·25 | „ Іцкан, Сопова, Берегомету |
| | 10·20 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск з гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята |
| 2·40 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до [illegible] |
| | 3·15 | „ Янова від 1/5 до [illegible] |
| | 3·20 | „ Зимноводи від 18/5 до 16/9. |
| | 3·26 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·45 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·51 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 7·52 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 6·10 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·20 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9. |
| | 6·30 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни |
| | 6·35 | „ Лавочного Мукачa Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·10 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 9·30 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята |
| | 10·30 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 11·— | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·10 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова з Підзамча |

### До Львова

| посп. | особ. | |
|---|---|---|
| приходить | | |
| | | **День** |
| | 4·40 | Зі Стрия, Самбора, Борислава |
| | 6·10 | „ Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·46 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·10 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·45 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 12·55 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·10 | „ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9. |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·10 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·50 | „ Кракова |
| 5 55 | | „ Чернівцїв |
| | 3·14 | „ Брухович |
| | | **Ніч** |
| | 12·05 | З Сколього, Калуша, Борислава |
| 12·20 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 9.11 | „ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята |
| | 7·36 | „ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9. |
| | 8·50 | „ Брухович від 1/7 до 15/9 що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 9·15 | „ Янова від 1/6 до 15/9. |
| | 9·15 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 9·20 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·25 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·38 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·50 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.** Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)